

Ošklivé káčátko – to byla vždycky moje nejoblíbenější pohádka. Stejně jako já, musel i pan Andersen mít babičku, která v košíku u kamen hřála za studených jarních večerů malinkatá čerstvě vylíhnutá káčátka. Znáš tu pohádku?

Mezi krásnoučkými žlutoučkými káčátky se narodilo jedno ošklivé, šedivé. A jak je to s ním dál? Celé dny se trápilo, bylo větší, neohrabané, ani zdaleka nepípalo tak krásně a jeho peří nesvítilo tak zářivě jako peří ostatních. Co by chudinka dalo za to, aby bylo jako ostatní, aby se mu nesmáli a měli ho rádi. Jak to jenom udělat? Ale protože bylo takové podivné, nekamarádili se s ním ani slepičky ani pejsci ani kočky ani prasátko – nikdo. A tak mu nikdo neporadil.

Káčátko často utíkalo a schovávalo se v rákosí u jezera. Už se naučilo, že je lepší být někde schované, než se vystavovat posměchu. Ze své skrýše v rákosí obdivovalo nádherné mohutné bělostné ptáky, kteří přilétali k jezeru a důstojně a velebně se po něm plavili. Jednoho dne se jejich krásou nechalo natolik unést, že si neuvědomilo, co dělá, a vyplavalo z úkrytu, kde bylo schované po mnoho dní. Ale co to?! Ti krásní ptáci se mu ani nezačali smát, ani se pohoršlivě neotočili pryč. Naopak! Plavali rovnou k němu, zvesela natahovali své dlouhé šije, usmívali se a někteří radostně mávali křídly. Když připlavali blíže, ta nejkrásnější z labutí promluvila:

„Kde se tu bereš, překrásná?“

Káčátko bylo zmatené. Pomyslelo si: „S kým to mluví? Určitě ne se mnou! Ale za mnou přece nikdo není?“

Zmateně se rozhlédlo a v tu chvíli se stalo něco, co káčátko nemohlo pochopit už vůbec. Dole na hladině, kde se vždycky odrážel obraz, který mu připomínal, jak se ve své popelavé ošklivosti nehodí mezi ostatní káčátka, byl najednou nový obraz! Jedna z oněch krásných bělostných vznešených labutí!

Káčátko se tak dlouho schovávalo v rákosí, že nepostřehlo, jak se jeho peří proměnilo spolu s tvary jeho těla. Teprve tehdy porozumělo tomu, co by ti, kdo mají přehled o přírodě, věděli už dávno. Káčátko vlastně nikdy nebylo ošklivé a neschopné. Jenom se celou dobu dívalo na špatný obraz. Chtělo být jako ostatní káčátka, a přitom mu celou dobu bylo určeno stát se krásnější, silnější, elegantnější a vzornější – labutí!

Ošklivé káčátko – tak jsem si dlouhá léta připadala i já. Vždycky ze všech nejmenší, nejslabší, vždycky jsem vypadala tak o tři roky mladší než moji kamarádi, vždycky jsem měla silné brýle, šilhala jsem, o tělocviku všude dobíhala poslední a moje slaboučké ručičky ne a ne hodit kriketůvek nebo míč někam pořádně daleko. Můj bráška byl chytřejší a oblíbenější u učitelů a moji bratřenci mi vždycky stihli utéct, když je přestalo bavit hrát si s malou holkou. Moje spolužačky chodily s klukama už v páté třídě a mě se tehdy babiččini sousedi ptali, jestli už chodím do školy. Ošklivé káčátko, jako vystřižené z pohádky!

Tehdy jsem se začala snažit. Učila jsem se hodně dobře, ale moje maminka vždycky našla něco, v čem byli ostatní lepší. Kamarádky z mojí party si hezky rozdělily kluky z party kluků v naší třídě a mně, malinkatému nedochůdčeti, přidělily toho nejméně oblíbeného – jenom aby to vycházelo tak nějak do počtu. To mě moc nelákalo, a tak jsem se radši schovávala – stejně jako káčátko z pohádky.

A stejně jako ono káčátko jsem objevila svoje pravé já až tehdy, když jsem se obdivně podívala na někoho jiného. Ale to ještě nějakou dobu trvalo a já ve svém vyprávění nechci předbíhat.

Moje snaha zařadit se mezi káčátka byla mnohem tragičtější než v oné pohádce. Před šťastným koncem jsem totiž ještě stihla udělala pořádné hlouposti. Nepochopila jsem, že když moje jistota a pohoda bude záviset na tom, co říkají ostatní, a na tom, jestli se tomu dokážu vyhnout a nebo přizpůsobit, moje trápení bude jenom růst a růst. A tak jsem se celou dobu snažila udělat z labutě kachnu. Nedívala jsem se na svoji jedinečnost. Chtěla jsem zapadnout do davu.

„Všechny ostatní kamarádky se přece na diskotéce opijí, i když jim je jenom 16! Kde kdo už přece s někým chodil a já jsem pořád pozadu!“

V druháku na gymplu moje hormony konečně dohnaly ostatní holky a já se rozhodla, že není na co čekat. Spolužačka se mi na lyžáku svěřila, jaká je to hrůza, že se s někým líbala poprvé před pár měsíci. Ojoj, a já byla ještě nepolíbená. To se samozřejmě musí dohnat, než se na to přijde a všichni se mi budou smát a bude ze mě zase to ošklivé káčátko. A být poslední pannou ve třídě, toho jsem se vyloženě hrozila. Panenství pro mě byl cejch, kterého se bylo v řádném boji o zařazení mezi žlutá káčátka nutno zbavit. A co dál? Zadeček a stehna se nějak začínaly vymykat standardním tvarům hezkých káčátek. Takže žádné takové! Hladovka jim prospěje, neřádům. A tak jsem vždycky držela tu poslední zaručeně funkční dietu, která mi zaručí štíhlou linii a obdiv okolí. Chodila jsem běhat v igelitových pytlících nacpaných pod tepláky, po čtvrté hodině nic nejedla a před ní pro jistotu radši taky ne. Měla jsem tak poničené trávení, že když jsem musela na angínu brát antibiotika, moje střeva to neunesla a ja skončila v nemocnici na kapačkách. Moje šílenství snad nejlépe popisuje následující okamžik. Po dni a půl neustálého průjmu a dvou dnech na kapačkách, aby mě zachránili, jsem se dopotácela do sprchy v nemocnici, podívala se na svoje prázdné a placaté břicho a pochvalně si řekla, že tak by to mělo vypadat pořád. (Bylo mi 17, měla jsem 47kg na 170cm, naprosto vyprázdněné vnitřnosti a za sebou čtyři dny bez jídla.)

Moji rodiče začali víc dohlížet na to, co jím. I já jsem se trošku lekla. Navíc jsem tehdy už konečně našla kluka. Byl docela fajn a můj „kredit“ v očích okolí, i v mých očích, hned povyskočil. Naneštěstí jsem krátce na to slyšela větu, která mě velkou rychlostí poslala zase s kopce dolů:

„Tak koukám, že celulitida se nevyhnula ani tobě! Podívej se, jak ti ztloustla stehna. Měla bys s tím něco udělat!“

Můj kluk mi nikdy dlouho neváhal připomenout, že na mých stehnech je přece jenom více tuku, než tam mívají modelky. Neviděla jsem, jak nesmyslný je jeho nárok. Snažila jsem se mu zavděčit a přizpůsobit se ideálním představám. Začala jsem nesaňet jídlo.

Říkala jsem si:

„Za všechno může pitomé jídlo. Kdybych jen nemusela jíst, nebyla bych tak ošklivá.“ Čas od času mi moje odhodlání nejíst nevydrželo, já se najedla – nacpala. A pak jsem zase hladověla.

Podruhé se mi otevřely oči, když jsem kvůli přeplněnému žaludku ležela na posteli v křečích a přemýšlela, jestli jít vyzvracet jídlo, které jsem do sebe právě nacpala. Věděla jsem, že když to udělám, už mě nic nezastaví a bude ze mě opravdová bulimička.

K dovršení toho všeho jsem zjistila, že mě můj kluk podvádí a čím dál častěji experimentuje s drogama. Ale co dělat! Přece nebudu tlustá a ještě navíc bez kluka!

Rozhodla jsem se zatnout zuby a pokračovat – vždyť takhle to na světě chodí.

A klesla jsem ještě hlouběji. Hlavou se mi honila jeho „omluva“:

„Kačátko, byl jsem opilý. Nevěděl jsem, co dělám. S ní jsem se jenom vyspal, ale tebe miluji!“

„Aha, tak takhle to funguje,“ pomyslela jsem si.

Netrvalo dlouho a potkala jsem někoho, kdo na mě byl milejší než můj kluk. Jak že to bylo s tou nevěrou?! – „Sex je stejně jenom něco fyzického, co spolu lidí dělají.“ Tak to vlastně můžu být „nevěrná“ i já.

Kdysi jsem nechápala, jak někdo nemůže vědět, kdo je otec jejich dítěte. A najednou jsem v podobné situaci byla i já. Vynechala mi menstruace a já byla připravená jít na interrupci. Vždyť i to byl standardní postup světa, do kterého jsem za každou cenu chtěla patřit. Naštěstí se ukázalo, že vynechání menstruace mělo jiný důvod než těhotenství (pravděpodobně nějaká z mých hladovek!) a potratu nebylo třeba.

Dnes, když to píšu, chce se mi plakat nad tím, jak zoufale a vytrvale jsem se chtěla přizpůsobit a zařadit do světa okolo mě. Nenáviděla jsem sama sebe a svoje tělo, protože mi v tom bylo na překážku. Netušila jsem, že můj život má daleko větší cenu a že jím mrhám naprázdno, když si myslím, že opravdový život začne až tehdy, až budu jiná, než jsem teď! Nikdo mi neřekl, že panenství a cudnost nejsou přežitek minulosti a že moderní doba jenom nerozumě experimentuje s něčím, co nám bylo dáno jako ochrana a motiv k tomu, abychom si mohli sex užívat v hloubce a kráse, která je možná jenom uprostřed citového bezpečí dobrého manželství.

Ošklivé káčátko, nevidělo skutečný obraz toho, kým je. Nevidělo, protože se dívalo pouze na ostatní a protože prostředí, kde se schovávalo, mu neumožňovalo podívat se na to správné místo. Uprostřed rákosů nikdy nemohlo vidět neporušený, opravdový obraz. I já jsem se dívala pouze na ostatní a na to, kde jsem nedosahovala předpokládaných standardů. Navíc jsem se, stejně jako káčátko, domnívala, že s hrdostí může chodit po světě jenom ten, kdo je řádný ideál. Stejně jako ošklivé káčátko jednou prohlédlo a poznalo, kým skutečně je, když se nechalo unést jinou krásou, i já jsem prohlédla a objevila svou skutečnou tvář a hodnotu, když jsem zaslechla příběh o neskutečné lásce. Byla to láska, jejímž centrem jsem byla já. Byla to láska, která nehleděla na moje chyby, nedostatky a neúspěchy. Byla to láska, která milovala jako první. Byla to láska, která sama sebe obětovala a podstoupila neuvěřitelné ponížení a bolest, proto abych se já mohla vrátit tam, kam patřím – do nebeského království. A hlavně to byla láska, která za to nic nechtěla. Láska Kristova!

V Bibli je příběh o Boží lásce k lidem popsán krásnými slovy a obrazy. Mluví se tam o svatbě. Ježíš je král a ty jsi nevěsta, královská dcera.

Jedno z takových míst v Žalmu 45 se dá parafrázovat následujícími slovy:

**„Překrásná dívko, poslyš a pohled’,
zapomeň na minulost, král zatoužil po tvé lásce.“...**

Královská dcera v celé své slávě čeká již uvnitř, šaty má protkané zlatem...

V zářivém oděvu ji vedou králi a za ní její družičky...

Průvod se ubírá v radostném jásotu, vstupuje v královský palác...“

To však není celý příběh. Z předchozích veršů se nebudeš moci radovat, dokud nepochopíš, proč král zatoužil po tvé lásce a jak moc ho to stálo. Víš, co pro tebe Ježíš udělal? Ty, stejně jako já, stejně jako královská dcera z Žalmu i dívka z následujícího příběhu jsme udělaly něco strašného. Ignorovaly jsme Jeho lásku. Dělalý jsme si, co jsme

chtěly. Já jsem žila život, za který se můžu jenom stydět. Za co se stydíš ty? Ať je to cokoli, Ježíš nabízí smíření a odpuštění. A to není nijak levné. Tobě je nabízeno zadarmo, ale Ježíše to stálo mnoho. Dalo by se to ilustrovat následujícím příběhem:

V rodině vysoko postaveného muže žila dívka, kterou si vzali do pěstounské péče. Jeho syn se do ní zamiloval a chtěl si ji vzít. Nebyla sice tak vysoko postavená jako on, ale jeho rodině to kupodivu nevadilo. Radovali se z toho, že se oba mladí mají rádi. Jednoho dne se ale stalo něco, co nikdo nečekal. Místo toho, aby si dívka užívala všech výsad, které vyplývaly z přízně rodiny, a lásky, která jí byla každý den prokazována, udělala něco, co nikdo nemohl pochopit. Překročila velmi přísný zákaz a rozhněvala otce natolik, že řekl, že takové zneužití důvěry ve svém domě nestrpí. A protože to byl mocný a vlivný člověk, zajistil soudní cestou, že musí opustit dům, město i zemi a nikdy se nesmí setkat s nikým z celé rodiny. A aby všechno pojistil, nechal hlídat dům, aby se nedostala dovnitř, i kdyby se rozhodla ignorovat příkaz soudu. Nezbývalo jí nic než poslechnout a odejít. Život jí nepřál a stala se z ní prostitutka a žena beze jména. Netrvalo dlouho a začala pít a postupně se z ní stala alkoholička, která kradla, aby měla na pití.

Její milý se ale pro ni každý den trápil a přemýšlel, co může dělat. Věděl, že existuje jedna jediná cesta, jak se k ní dostat. Nikdo z rodiny se k ní nesmí přiblížit. Zbývá mu tedy jediné: zříci se pohodlí, bezpečí, zázemí a nadějných vyhlídek na budoucnost – zkrátka zříci se svojí rodiny, svého jména, přízně rodičů. Odešel a začal život s novým jménem a bez prostředků. Ale ještě neměl vyhráno. Její pasák se nehodlal vzdát ani té trosky, která z dívky zbývala. Nejdřív vyhrožoval a když to nepomohlo, nechal jejího milého zbít. Ten se ale nenechal odradit. Pral se s pasákem do poslední špetky sil a porazil ho. Musel mu ji vydat.

Seděla v koutě a nic nechápala. Nemohla pochopit, že po tom všem, co udělala, o ni její milý ještě stojí. Stalo se však něco neuvěřitelného. Obětavost a nezištnost jeho lásky zahřála a zacelila dívčino rozbité srdce. Také otec byl usmířen. Mladý pár, který vždycky patřil k sobě, mohl konečně slavit svatbu. Stálo to nekonečně veliké pokorení a ponížení mladého muže a zrovna tak velké ponížení mladé ženy. Musela přijmout, že i s jejím rejstříkem podvodnice, prostitutky, zlodějky a alkoholičky je v očích její bývalé i nastávající rodiny ta pravá, jediná a bezchybná! Musela přijmout, že její příběh byl součástí její cesty – cesty, kterou už nemusí jít, ale taky cesty, která zlomila její srdce a naučila ji větší lásce a úctě k jejímu milému.

Žádná lidská moc, bohatství ani sebelepší rodinné zázemí se nikdy nevyrovná tomu, co Kristus opustil kvůli tobě. Kristus za tebe dal všeho. Všimni si, jak druhá kapitola listu Filipským popisuje jeho lásku a utrpení: I když byl Bohem, rozhodl se stát člověkem, který zemřel tou nejpotupnější smrtí:

„Způsobem bytí byl roven Bohu
a přece na své rovnosti nelpěl,
zřekl se všeho,
vzal na sebe způsob služebníka,
stal se jedním z lidí.
V podobě člověka se ponížil,
a v poslušnosti podstoupil smrt,
a to smrt na kříži . . .
. . . KVŮLI TOBĚ!!!

Můj život se změnil z jednoho jediného důvodu. Přemohla mě láska, kterou mi projevil Kristus. Miloval mě dál, přestože jsem pokazila a pošpinila v životě všechno, na co jsem přišla. Jeho láska napravila to nejdůležitější. Dala mi důvod žít lépe, nedělat věci, které nejsou dobré a které mi ubližují. Dala mi vědomí, že někomu záleží na tom, jak naložím se svým životem.

Ani ty na tom nejsi jinak. Každé rozhodnutí, které uděláš je moc důležité pro toho, kdo tě miluje nepředstavitelnou láskou. Tvůj život má ohromnou cenu pro Krista, který dal VŠE, co měl, aby ti vydobyl život v Jeho lásce. Jsi vzácnější a krásnější, než si myslíš! Pro Krista jsi Jeho vyvolená. *Žij jako snoubenka Pána pánů a Krále králů!*

V Bibli je úchvatná píseň o nádherném zamilovaném manželském páru. Můžeš si ji někdy sama přečíst. Jmenuje se Píseň písní a je jednou z knih Starého zákona. Já jsem vybrala a místy parafrázovala několik z jejich veršů. Poslouchej, jak hezky manžel mluví o své manželce. Stejně tak mluví i Kristus o tobě.

„Jsi jako lilie mezi trním, má milá. Holubičko sedící na skále, dopřej mi zhlédnout tvoji tvář, dovol mi slyšet tvůj hlas. Jak lahodný je tvůj hlas a jak půvabnou máš tvář! Když tě vidím, raduji se víc než pocestný uprostřed pouště, když zhlédne kouř z nedalekého ohniště. Voníš krásněji než nejvybranější koření.“ (2.kapitola)

Jak jsi krásná má milá, tvé oči jsou jako holubice, tvé vlasy jako stáda koz poskakujících po horách, tvé zuby jsou bělostné jako ovečky před střiháním, jako karmínová šnůrka jsou tvé rty, ústa tvá jsou půvabu plná, dva prsy tvé jsou jak dvojčátka gazelí...“

Jsi krásná, milá má, poskvrny na tobě není. Učarovala jsi mi, má nevěsto, jediným pohledem svých očí. Oč krásnější je tvé laskání, oč krásnější než víno.“ (4.kapitola)

Jak krásné jsou tvé nohy v opáncích, křivky tvých boků jsou jako náhrdelníky, dílo umělcových rukou. Tvůj pupek je pěkně vykroužená mísa, kéž nechybí v ní vonné víno.“ (7.kapitola)

Všimni si, že tu je popsána obyčejná holka s obyčejnými oblými tvary, které se jejímu muži líbí tolik, že o nich skládá básně. Nepřirovnává ji k jiným ženám, ale k těm nejkrásnějším a nejpoetičtějším obrazům přírody a světa okolo sebe.

O své manželce mluví stejně krásně i před ostatními lidmi:

„Byť by tu bylo šedesát královen a osmdesát ženin a dívek bezpočet, ona jediná je holubice moje, moje bezúhonná, jedinečná; krásná jako luna, čistá jako žhoucí Slunce.“ (6.kapitola)

Stará nebo starodávná mince?

Mám pro tebe ještě jeden obraz. Jsou v podstatě dva způsoby, jak se na sebe můžeš dívat. Představ si, že jsi našla malou starou špinavou a poničenou minci. Buď ji někam zahodíš a bude ti jedno, co se s ní stane. Třeba spadne do kanálu, nebo zapadne do bahna, nebo ji přejede auto. Je přece stará a k ničemu!

Může se ale stát, že ta mince není stará, ale starodávná. A v tom je velký rozdíl! Starý nemusí nutně znamenat bezcenný a špatný. Starý může znamenat vzácný. Může mít velkou hodnotu.

Naše odlišnost může být úplně stejná. Jsi jiná než ostatní. Nechtěj se přizpůsobovat davu. Jsi vzácná mince. Tvoje cena není ani v tom, jak vypadáš ani v tom, jestli dosahuješ parametrů chování, které je momentálně populární mezi tvými vrstevníky. *Tvoje hodnota je v tom, že jsi vyvolanou nevěstou té nejmocnější a nejlaskavější Osoby vesmíru.*

Nevěsta nebo nevěstka?

A ještě jeden obraz nakonec. Bible často hovoří o věřících jako o nevěstě a o nevěřících jako o nevěstce, prostitutce. Stejně jako podoba obou slov je velmi blízká, stejně tak je i jejich chování. Obě dvě patří mužům. Ale ta první zná svou cenu. Ví, že je vysoká a ví, že je tu jeden jediný, kdo je ochoten a hoden ji zaplatit. Ta druhá, taky zná svou cenu. Ta je ovšem tak nízká, že aby ji to vůbec něco hodilo, musí si svou cenu vybrat od mnoha mužů a nikdy nebude mít dost. Bible a Kristus k tobě mluví velmi jasně. Ježíš ti říká: „Ty jsi má, jediná, jedna jediná, má nevěsta. Jsi vzácná, čistá a já se nemůžu dočkat naší slavné svatby.“

Co si vybereš?

Ošklivé káčátko	<i>nebo</i>	krásná labuť?
Stará a bezcenná mince	<i>nebo</i>	starodávná a vzácná?
Nevěstka	<i>nebo</i>	nevěsta?

Já vyzkoušela oboje. Ten pravý sloupec je lepší!!!

Žita jako snoubenka Krále?

Snadné říct, těžké udělat? To je tak trošku pravda. Rozhodně je to těžké vysvětlit v krátkosti. Konec konců, celá tato kniha je právě o tom. Dovolím si ale dát ti na cestu tři rady. Začala jsem pohádkově a tak i skončím. Jako v každé pořádné pohádce je na cestě ke královské svatbě třeba splnit tři úkoly, i ty se na své cestě potkáš s třemi neobvyklými oříšky.

První oříšek...

Přiznej si, že sedíš uprostřed rákosí.

Jinými slovy: Uvědom si, že nežiješ jako snoubenka krále.

Věřím, že každá holka, která se upřímně zamýšlí nad svým životem přijde na to, kde slevuje ze své hodnoty a krásy, která jí přísluší coby snoubence krále. Mně k tomu pomohla kniha od Waltera Trobische *Miluj sám sebe*. (Název knihy vychází z biblického verše v Matoušově evangeliu 22,39: „Miluj bližního svého **jako sebe samého**.“)

Četla jsem: „Odmítavý postoj k vytváření rodiny je přímým důsledkem negativního vztahu k vlastnímu tělu.“

Nejdříve mě polil studený pot a pak jsem se rozčílila: „Já nechci rodinu, protože si chci ponechat svoji svobodu.“

Ale s touto chabou výmluvou jsem neobstála moc dlouho. Věděla jsem, že Walter Trobisch ví, o čem mluví. Tím spíš, že o pár řádků níž psal:

„Obojí, přejídání se či odmítání potravy, je výrazem stejné nemoci: nedostatku sebelásky.“ Neměla jsem úniku ani výmluv. Byla jsem nemocná, přesně jak to popisovala kniha, kterou jsem držela v ruce.

Buď k sobě upřímná.

Druhý oříšek...

Zadívej se na labuť.

Hlavní cestu k lepšímu pohledu na sebe samou jsem se pokusila popsat v této kapitole.

Můj svět se proměnil, když jsem si uvědomila, že je tu někdo, kdo mě zná se vším všudy

a přesto mě miluje a nikdy nepřestane milovat. To mi dodalo odvahy. Vím, že jsem milována – právě teď s mojí špatnou pletí, nedokonalou postavou a průměrnou inteligencí! Nemusím čekat, že jednou, až se to změní, budu moct být konečně spokojená. Mohu držet dietu, protože mám svoje tělo ráda a je to pro něj dobré. Nemusím své tělo dietou trestat.

Pamatuj, co pro tebe Kristus udělal. To je ten jediný a stálý důvod pro přijetí sebe sama! Miluje tě stvořitel a vládce celého vesmíru! Na to nikdy nezapomínej. Snaž se o Něm dozvědět co nejvíc. Často přemýšlej o verších a příběhu o Ježíši, který jsem ti vyprávěla. Občas slýchávám, že Kristova láska je jenom povzbuzením pro slabochy a trosky a mohlo by se zdát, že můj příběh to potvrzuje. Jsem si ale jista pravým opakem. Můj příběh potvrzuje, že život bez vědomí Kristovy lásky z lidí slabochy a trosky dělá. Je jenom otázkou nakolik úspěšně to kdo maskuje nebo zatlačuje do podvědomí.

A nakonec třetí oříšek...

Začni plavat s labutěmi a nebatol se mezi kachnami.

Staré známé moudro říká: „Ve dvou se to lépe táhne.“ Bible říká, že špatná společnost kazí charakter. (1. Korintským 15, 33)

Přidej se do nějaké skupinky holek, které čtou Bibli a hledají krásné verše o Boží lásce k nám. Mluvte spolu o tom, co pro vás znamená, že je tu někdo, kdo každou z vás bezvýhradně miluje. Povzbuzujte se navzájem a nedávejte větší prostor reklamě a tlaku společnosti, než kolik dáváte lidem, kteří to s vámi myslí dobře a nezištně. Tato knížka by chtěla být alespoň malým impulsem do začátku tvé statečné a čisté cesty za hledáním tvé skutečné krásy.

S láskou,

Julie

aneb

Kačátko, které s Bohem vyrostlo v LABUŤ

P.S. Chtěla bych vám dát přečíst jeden nádherný dopis, který se mi dostal nedávno do rukou. Je to dopis maminky své dceři. Jak moc bych si přála něco takového číst, když jsem vyrůstala! Když se ta maminka dozvěděla, že pro vás píšu svůj příběh, dovolila mi, abych její dopis uveřejnila pro ty z vás, kterým vaše maminka podobné věci neřekla nebo říct nemůže. Věřím, že tento dopis mnohým maminkám mluví ze srdce, i když nikdy nenašly odvalu to vyslovit...